

Ранок юнаків

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Вилітають — лиш стопи дзвенять,
аж майдан задривав, розспівався.
Наче курява, стукіт піднявся,
мов туман, коли вітер шугне,
буря кроків пливе запашне,
промінливе повітря та гне
по дорозі усе, мов солону.
На піску, на камінню дзвінкому
в бігу ноги скресали вогня.
Ні, даремно було би спинять,
ваші обрії, ваша земля вся.

П'яний ранок —
 кучеряве дівча
на життя та на смерть поцілує.
Наче іскри летять з обруча
в весняній, закосиченій кузні,
це так сонячні стріли дзичать,
коли б'ють вас у груди потужні,
коли голови головокружні
приманливо розкриють глибінь
і запрошують тут, куди тінь,
наче яструб, над серцем колує.

Підорвавшись стрілою з землі,
вигук ваш залунає навколо.
Попід небом, що в синій імлі,
недосяжне, таємне, холодне,
розгорнулось; мов книга безодні,
розстелилось в дрімучі лани,
хвилюванням тремкої струни
переливний роздзвониться голос.

раннє сонце —
 молоде оленя
прибігає з-за лісу до вас.
Пролітають — лиш стопи дзвенять,
лиш майдан під ногами співа.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/ranok_yunakiv